

Măicuța

Dorurot

Domoală e valea și-i molcom pârâul,
Căări despletindu-l , animă tot satul,
Căsuțele-s albe, încinse de brâul,
Pridvoarelor puse spre poartă de-a latul.
În ele, rămas-au tot greul să ducă,
Bieți vârstnici scornind povești la nepoți,
C-afară nu-i vreme de coasă ori furcă,
Și stau părăsite, în șură-ntr-un colț.
-Vedeți o maicuță ce plânge-n pridvor?!...
-Nu treceți de dânsa ci dați-i binețe!...
Urâtul o stinge, căci cruđu-i fecior
În lume plecat-a pe drumuri răzlețe!...
Măicuța, semn așteaptă-n divine căi,
Lumină s-aștearnă în negru-i pridvor,
Icoana doar știe cât plâns, ochii săi
Vărsat-a să-ntoarcă, pierdutu-i fecior!...
S-a stins tinerețea pe ulițe-n sate,
Lipsesc cosânzene și bravi feți frumoși,
Nu mai vor basme nepoții , ci lapte,
De tânără mamă și ... ochii-i duioși!...